IES EUROPE

2,25*

~~2~~ euro pe kilogram

Cine va plăti noua taxă europeană pe deșeurile electrice

de Christian Năsulea și Diana Năsulea

25 noiembrie 2026

* Comisia Europeană a propus 2 euro pe kilogram. La 21 noiembrie 2026, cu doar patru zile înainte de publicarea acestui studiu, președintele Consiliului European, António Costa, a surprins pe toată lumea propunând o sumă și mai mare decât cea discutată până atunci: 2,25 euro pe kilogram.

2,25 euro pe kilogram

Cine va plăti noua taxă europeană pe deșeurile electrice

de **Christian Năsulea** și **Diana Năsulea**
Institutul European pentru Studii Economice (IES-Europe)

25 noiembrie 2026

Din 2028, fiecare stat membru ar urma să plătească 2,25 euro pentru fiecare kilogram de echipament electric vândut și necolectat ca deșeu, cu 25 de cenți peste propunerea inițială a Comisiei Europene. Pentru România, nota pentru 2028 ar fi de circa **435 de milioane de euro** și ar ajunge, cel mai probabil, în prețul fiecărui frigider, telefon sau panou fotovoltaic.

Recomandări

România ar trebui să se opună introducerii taxei pe deșeurile electrice necolectate. Decizia privind resursele proprii ale UE se adoptă în unanimitate și se ratifică în fiecare stat membru, deci votul României contează.

România trebuie să se opună introducerii taxei

Prima și cea mai importantă recomandare este ca România să ceară scoaterea acestei resurse proprii din pachetul aflat în negociere, în toate etapele discuțiilor despre viitorul buget multianual, atât în Consiliu, cât și în Consiliul European. Argumentul nu este că România ar colecta prost și ar vrea să scape de o penalizare. Taxa nu măsoară cât de bine colectează o țară, ci cât de mult vinde: pe datele din 2025, circa 82% din suma pe care ar plăti-o România privește echipamente care nu au devenit încă deșeuri și nu ar putea fi redusă nici dacă s-ar colecta fiecare tonă de deșeu care există în țară. O taxă pe care nu o poți evita făcând lucrurile bine nu este un stimulent, ci un impozit pe consum.

O poziție de rezervă, dacă taxa nu poate fi eliminată

Dacă negocierile arată că taxa rămâne în pachet, România ar trebui să ceară cel puțin înlocuirea metodei de calcul. Vânzările din ultimii trei ani nu arată câte deșeuri există, deci nu pot sta la baza unei taxe pe deșeuri necolectate. Baza ar trebui să fie cantitatea de deșeuri efectiv generate, pe care Comisia o estimează deja pentru fiecare stat membru, minus cantitatea colectată. Pe datele din 2025, România ar datora circa 55 de milioane de euro în loc de 303 milioane. Nici această variantă nu oferă o garanție, fiindcă nimic nu împiedică majorarea cotei pentru a readuce veniturile la nivelul așteptat: cota a urcat deja de la 2 la 2,25 euro. Indexarea automată ar trebui eliminată și ea.

Ordine în date înainte de 2028

Indiferent de rezultatul negocierilor, România trebuie să își pună la punct statisticile. Taxa s-ar calcula pe cifrele Eurostat, iar Eurostat nu a mai publicat date pentru România după anul de referință 2021[3]. Cifrele naționale mai recente provin din declarațiile depuse la Administrația Fondului pentru Mediu și nu au fost verificate la nivel european. Într-un sistem în care fiecare tonă de colectare nerecunoscută la audit costă 2250 de euro, calitatea raportării devine o chestiune de bani publici, nu doar de conformare administrativă.

Transparență față de cei care vor plăti

Înainte de a-și da acordul, Guvernul ar trebui să spună public cât estimează că va costa taxa și de unde vor veni banii. Dacă, așa cum este de așteptat, costul va fi transferat în prețuri, românii au dreptul să afle acest lucru înainte de vot, nu după. Tot atunci trebuie rezolvată și problema vânzătorilor online din afara UE. Dacă ei rămân în afara sistemului, taxa va fi plătită doar de producătorii și comercianții care respectă regulile, iar diferența de preț îi va împinge pe cumpărători tocmai spre cei care nu contribuie.

Cifrele-cheie

Nouă numere rezumă impactul asupra României.

Ce măsurăm	Cât
Nota de plată a României în 2028 (scenariul mediu)	**435 mil. euro pe an**, circa 2,2 mld. lei
Total 2028-2034	**3,2 mld. euro** (între 2,4 și 4,2 mld., în funcție de scenariu)
Cât ar fi plătit România pe datele din 2025	**303 mil. euro**, deși a atins o rată de colectare de 64%, față de ținta europeană de 65%
Partea din notă care nu poate fi redusă prin colectare	**circa 82%**, adică taxa pe echipamente care nu au devenit încă deșeuri
Cantitatea ce ar urma să fie taxată, raportată la deșeurile reale rămase necolectate	**de 5,5 ori mai mare**
Costul pentru un consumator, dacă taxa ajunge în prețuri	**crește de la 7 la 35 de euro pe an** de 4,8 ori mai mult (cifrele includ TVA)
Timbrul verde la o mașină de spălat de 65 kg	**crește de la circa 96 la circa 439 de lei**, cu TVA
Taxa aplicată în magazinele din UE electrocasnicelor fabricate în România	**circa 320 mil. euro pe an**, 17% din prețul lor de fabrică
Locuri de muncă în pericol în fabricile de electrocasnice din România	**aproximativ 1.100** din 15.400

Ce se propune: o taxă pe vânzări, nu pe deșeuri

Propunerea COM(2025) 574[1] introduce, de la 1 ianuarie 2028, o nouă resursă proprie a UE: **o sumă fixă pe kilogram × (media echipamentelor puse pe piață în ultimii trei ani minus deșeurile colectate în anul curent)**. Comisia a propus 2 euro pe kilogram, iar proiectul de concluzii al Consiliului European din 21 noiembrie 2026 ridică suma la 2,25 euro[15]. Suma se indexează anual și se plătește din bugetul de stat. Toate calculele din acest document folosesc 2,25 euro.

Comisia o prezintă ca pe un stimulent pentru colectare, cu efecte pozitive asupra mediului[1]. Patru lucruri fac din ea altceva decât o taxă pe poluare:

Se raportează la tot ce se vinde, nu la ținta de colectare

Legislația europeană cere statelor să colecteze 65% din greutatea medie a echipamentelor vândute în ultimii trei ani. Taxa propusă nu se oprește însă la acest prag, ci se aplică pe toată diferența până la 100%. Asta înseamnă că plătesc și statele care își îndeplinesc obligațiile. Cehia, de exemplu, are o rată de colectare de 67%, peste țintă, și tot ar datora circa 215 milioane de euro pe an[3]. România a ajuns în 2025 la 64%, la un punct de țintă, și ar fi plătit 303 milioane de euro pentru acel an, dacă taxa s-ar fi aplicat deja.

Taxează produse care încă funcționează

Formula presupune, în fond, că tot ce s-a vândut în ultimii trei ani ar trebui să se întoarcă deja ca deșeu. În realitate, un frigider este folosit zece sau cincisprezece ani, iar un panou fotovoltaic în jur de douăzeci și cinci. Ele intră imediat în baza taxei, deși nu au cum să fie colectate.

Instrumentul de calcul al Comisiei Europene arată că în România s-au generat efectiv circa 260.000 de tone de deșeuri electrice în 2024, ultimul an calculat[6]. În 2025 s-au colectat 235.000 de tone, adică aproximativ 91% din această cantitate. Deșeurile reale rămase necolectate sunt, așadar, în jur de 24.000 de tone. Formula taxează însă 134.600 de tone, de 5,5 ori mai mult. Potrivit acestui calcul, cea mai mare

parte a diferenței nu este deșeu abandonat, ci aparate aflate în casele oamenilor și panouri montate pe acoperișuri.

Pe datele din 2025	Tone	Taxă (mil. euro)
Cantitatea taxată ca „necolectată”	134.645	303
din care deșeuri reale rămase necolectate	24.348	55
din care echipamente care nu au devenit încă deșeuri	110.297	248

Din ce este făcută baza taxei: România, date din 2025 (tone)

Media vânzărilor 2022-2024: 370.071

Taxat ca „necolectat”: 134.645, adică 303 mil. euro

Deșeuri reale rămase necolectate: 24.348 de tone, adică 55 mil. euro din cele 303

Panourile fotovoltaice sunt exemplul cel mai clar. Potrivit aceluiași instrument, în România s-au pus pe piață circa 76.000 de tone de panouri în 2024, iar deșeurile provenite din panouri au fost de 8 tone[6].

Penalizează folosirea îndelungată a produselor

Dacă aparatele sunt reparate și refolosite mai mult, ele devin deșeuri mai târziu, iar colectarea scade față de vânzările din anii anteriori. Formula ar înregistra acest lucru ca pe un eșec și ar mări nota, deși este exact rezultatul urmărit de politicile europene privind economia circulară, inclusiv de Actul privind economia circulară anunțat de Comisie pentru 2026. Colectarea raportată la vânzări nu este, așadar, o măsură bună a performanței de mediu.

Nu poate fi evitată prin efort

Consecința este că nicio politică de colectare, oricât de bună, nu ar reduce nota în mod semnificativ. Chiar dacă România ar fi colectat în 2025 fiecare tonă de deșeu electric care există în țară, ar fi rămas de plată circa 248 de milioane de euro din 303, adică aproximativ 82%. Economia maximă ar fi fost de circa 55 de milioane.

Aceeași colectare, patru note diferite

Cât de mult contează metoda se vede dacă aplicăm aceeași cotă, pe patru baze de calcul, acelorași date din 2025: vânzări medii de 370.071 de tone în 2022-2024 și o colectare de 235.426 de tone[4, 16]. Raportată la ținta alternativă din Directiva privind deșeurile electrice, colectarea României ar fi deja peste prag, iar nota ar rămâne totuși de 303 milioane de euro.

Baza de calcul, pe datele din 2025	Cantitate taxată (tone)	Notă (mil. euro)
Diferența până la 100% din vânzări (propunerea)	134.645	303
Deșeurile efectiv generate minus cele colectate	24.348	55
Diferența până la ținta de 65% din vânzări	5.120	12
Diferența până la ținta alternativă, 85% din deșeurile generate	0	0

Directiva permite măsurarea colectării fie față de vânzări (ținta de 65%), fie față de deșeurile generate (ținta de 85%). Colectarea României din 2025 reprezintă circa 91% din deșeurile generate estimate de Comisie pentru 2024[6]. Tabelul compară metode de calcul și nu recomandă niciuna ca nivel acceptabil al taxei.

Impact asupra statului român

> **O notă de peste 2 miliarde de lei pe an, pe care statul nu o poate nici controla, nici absorbi.**

Indicator	Valoare
Nota anuală din 2028	373-500 mil. euro; scenariul mediu: 435 mil. euro
Raportat la contribuția României la un buget UE de 1,13% din VNB, cât ar reprezenta propunerea din 21 noiembrie 2026 (circa 4,9 mld. euro)[15]	circa 9%
Față de resursa pe plastic din bugetul pe 2026 (1,29 mld. lei)[8]	de 1,7 ori mai mult
Dacă România atinge exact ținta de 65% în 2028	tot 381 mil. euro
Dacă auditul acceptă doar 80% din colectarea raportată (date 2025)	409 mil. euro în loc de 303 mil.

Statistica devine bani

Taxa s-ar calcula pe datele raportate la Eurostat, iar seria României se oprește la anul 2021[3]. Pentru anii următori există doar cifrele publicate de Administrația Fondului pentru Mediu, care se bazează pe declarațiile pe proprie răspundere ale producătorilor și ale organizațiilor colective și nu au trecut încă printr-un audit european[2]. Miza este mare. Dacă auditorii ar recunoaște doar 80% din colectarea raportată pentru 2025, nota României ar urca de la 303 la 409 milioane de euro. Peste 100 de milioane de euro pe an ar depinde, așadar, nu de câte deșeuri se colectează, ci de cât de bine pot fi ele dovedite.

Formula îi avantajează, în plus, pe cei cu evidențe slabe. Un stat care supraestimează colectarea sau în care o parte din vânzări rămâne neraportată apare cu o rată mare de colectare și plătește puțin, în timp ce un stat cu evidențe riguroase plătește integral. Date mai bune sunt de dorit în sine, iar Comisia oferă deja statelor membre asistență tehnică pentru îmbunătățirea statisticilor privind deșeurile electrice[18]. Problema este că, în această formulă, nota depinde mai mult de calitatea raportării decât de cantitatea colectată.

Statul își mărește singur nota

Vânzările de echipamente electrice au crescut cu circa 35% între 2023 și 2025, mai ales la echipamentele mari, categoria în care intră și panourile fotovoltaice. O parte din această creștere vine din programe finanțate chiar de stat, cum sunt cele pentru fotovoltaice, baterii și iluminat cu LED. Fiecare kilogram vândut prin aceste programe intră în baza taxei în următorii trei ani, deși va putea fi colectat ca deșeu abia peste mult timp. Statul ajunge astfel să plătească de două ori pentru același echipament: mai întâi subvenția, apoi taxa.

Nu există loc în buget

Propunerea nu obligă statele să transfere taxa către producători sau consumatori: suma este datorată de bugetul de stat, iar fiecare guvern decide cum o acoperă. Cu deficitul actual, însă, Guvernul nu are de unde să acopere încă peste două miliarde de lei pe an din bugetul de stat. Cel mai probabil, costul va fi mutat în prețuri, printr-o contribuție nouă pusă în sarcina producătorilor. Nici acest drum nu este simplu. Ar trebui rescrisă contribuția din OUG 196/2005[9], iar Fondul pentru mediu nu are astăzi nicio bază legală pentru a plăti contribuții la bugetul UE. Până când legea este schimbată, nota rămâne în sarcina bugetului de stat.

Impact asupra producătorilor

> **O taxă pe fiecare kilogram vândut, într-un sistem care este deja cel mai scump dintre cele comparate.**

Indicator	Valoare
Taxa transferată pe producători	circa 5,3 lei pe kg vândut, peste un timbru verde mediu de 1,47 lei pe kg (cu TVA)[5]
Costul sistemului astăzi Sursa: Consiliul Concurenței (2023)	circa 236 de euro pe tona pusă pe piață și 4,4 euro pe locuitor, cel mai mult dintre cele șapte state comparate; în celelalte șase, între 59 și 137 de euro pe tonă[7, 16]
Valoarea unui kilogram colectat	2,25 euro (taxă evitată), față de circa 0,49 euro cost actual
Dacă prețul colectării urcă spre nivelul taxei	timbru verde de circa 7,9 lei pe kg; cu tot cu taxă, până la 13,2 lei pe kg (cu TVA)
Unde este decalajul dintre vânzări și colectare (2025)	echipamente mari 44%, frigidere și aer condiționat 29%, echipamente mici 23%
Concurența din afara sistemului	circa 78 de milioane de colete sub 150 de euro din afara UE în 2025 (estimare ANAF)[10]

Plătesc pentru produse care nu sunt încă deșeuri

Panourile fotovoltaice, frigiderele și aparatele de aer condiționat sunt folosite ani sau zeci de ani și nu au cum să fie „colectate" la scurt timp după vânzare. Tocmai aici se află cea mai mare parte a decalajului dintre vânzări și colectare: 44% la echipamentele mari și 29% la frigidere și aer condiționat. Pentru producătorii din aceste categorii, taxa ar funcționa ca un cost fix pe fiecare kilogram vândut, pe care nicio investiție în colectare nu îl poate reduce.

Colectarea se scumpește

Astăzi, sistemul costă în jur de 0,49 euro pentru fiecare kilogram colectat[5]. Odată cu taxa, același kilogram ar valora 2,25 euro, pentru că atât se evită la plată. Cei care dețin deșeurile, de la colectori la centrele de tratare, vor ști acest lucru și vor putea cere prețuri apropiate de nivelul taxei. O parte din bani ar ajunge astfel în lanțul de colectare, nu la bugetul UE, iar tentația de a raporta cantități care nu există ar crește. În cazul-limită, timbrul verde ar urca la circa 7,9 lei pe kilogram, iar împreună cu taxa la 13,2 lei, cu TVA.

Diferența față de vânzătorii neconformi se mărește

Platformele din afara UE care nu plătesc astăzi timbrul verde nu ar plăti nici taxa. Mai mult, produsele vândute de ele nu sunt raportate ca puse pe piață, deci nici măcar nu intră în baza de calcul. ANAF estimează la circa 78 de milioane numărul coletelor cu valoare sub 150 de euro sosite din afara UE în 2025[10], o parte dintre ele cu produse electrice. Cu cât costul pe kilogram crește pentru vânzătorii care respectă regulile, cu atât avantajul de preț al celor care nu le respectă devine mai mare.

Trei regimuri suprapuse

Producătorii ar avea de urmărit în același timp trei seturi de reguli: penalitatea națională, calculată față de ținta de 65%, taxa europeană, calculată față de 100%, și revizuirea regulilor UE privind deșeurile electrice, așteptată în 2027. Fiecare are altă bază de calcul și alt calendar, ceea ce îngreunează planificarea costurilor pe mai mulți ani.

Fabricile care exportă în UE

> **Electrocasnicele făcute în România ar purta circa 320 de milioane de euro de taxă pe an în magazinele din UE, iar până la 1.100 de locuri de muncă din fabrici ar fi în pericol.**

Taxa s-ar aplica în toate cele 27 de state, iar România vinde acolo exact produsele cele mai lovite, produsele grele și ieftine.

Indicator	Valoare
Exportul României către UE de produse electrice finite vizate de taxă (2025)[11]	3,1 mld. euro, circa 300.000 de tone
din care electrocasnice	1,9 mld. euro; 78% din exportul de electrocasnice merge în UE
Taxa purtată de electrocasnicele românești în țările de destinație	circa 320 mil. euro pe an, 17% din prețul de fabrică
Scumpire estimată în magazinele din UE	mașini de spălat +26%, frigidere +16%, aspiratoare +14%
Vânzări la export pierdute	între 79 și 233 mil. euro pe an
Locuri de muncă în pericol în fabricile de electrocasnice	între 388 și 1.141, din 15.383[12]

Principalele piețe sunt Italia, Germania și Polonia. Taxa se aplică tuturor produselor, indiferent de origine, deci fabricile din România nu pierd cotă de piață, ci volum. Efectul direct în PIB este mic, de cel mult 0,01%, dar se concentrează în câteva localități cu fabrici mari, precum Găești, Ulmi, Jucu și Satu Mare.

Impact asupra consumatorilor

> **Cheltuielile consumatorilor cu timbrul verde ar crește de peste patru ori: de la 7 la 35 de euro pe persoană pe an, cu TVA, adică estimativ 69 de euro în plus pentru o gospodărie.**

Produs	Greutate (kg)	Timbru verde azi (lei, cu TVA)	Cu taxa inclusă (lei, cu TVA)
Mașină de spălat	65	96	439
Combină frigorifică	70	103	473
Aparat de aer condiționat	40	59	270
Televizor de 55 inch	15	22	101
Laptop	2	2,90	13,50
Panou fotovoltaic (un modul)	22	32	149

Toate valorile includ TVA de 21%. Timbrul verde de azi este calculat la media sistemului: veniturile organizațiilor colective din 2025 împărțite la cantitatea de echipamente pusă pe piață, adică 1,22 lei pe kilogram fără TVA[4, 5]. Tarifele reale diferă de la o organizație la alta și de la un produs la altul. Cu taxa inclusă, costul pe kilogram crește de circa 4,6 ori. Calculul presupune că taxa este transferată integral în prețuri, lucru pe care propunerea nu îl impune, dar pe care situația bugetului îl face probabil.

Taxa se aplică la kilogram, nu la preț

Pentru că se calculează pe greutate, taxa lovește cel mai tare aparatele grele și ieftine. La o mașină de spălat de 65 kg care costă 1.300 de lei, adaosul ar fi de circa 343 de lei cu TVA, peste un sfert din preț. La un laptop de 2 kg, adaosul este de circa 11 lei. Povara este deci mai mare pentru gospodăriile cu venituri mici, care cumpără de regulă modelele cele mai ieftine și pentru care un frigider sau o mașină de spălat reprezintă o cheltuială importantă.

Poate fi și mai mult

Calculele de mai sus presupun că la prețul de azi se adaugă doar taxa. Dacă se scumpește și colectarea, pentru că fiecare kilogram colectat ajunge să valoreze 2,25 euro, timbrul verde poate urca până la 13,2 lei pe kilogram. La aceeași mașină de spălat, asta ar putea însemna circa 860 de lei cu TVA. Cifra este un plafon, nu o prognoză, dar arată cât de largă este marja de incertitudine pentru cumpărători.

Tranziția verde se scumpește

Echipamentele pe care statul le încurajează sunt printre cele mai afectate, fiindcă sunt grele și au o durată lungă de viață. Un sistem fotovoltaic casnic cântărește în jur de 250 kg și adaugă aproximativ 560 de euro la nota de plată a României, deși panourile devin deșeu abia peste 25 de ani. Dacă suma este transferată în preț, ea se adaugă la costul instalării și anulează o parte din avantajul subvenției.

Statul încasează TVA și la taxă

Odată inclusă în preț, taxa intră în baza de calcul a TVA. La cota de 21%, statul ar încasa până la 91 de milioane de euro pe an în plus, plătiți tot de consumatori. Statul nu ar pierde, așadar, din transferarea taxei în prețuri, ci ar câștiga din TVA-ul aplicat asupra ei, ceea ce face și mai probabil ca taxa să ajungă la cumpărători.

Pe hârtie o formulă, la raft o taxă

Comisia prezintă taxa ca pe un simplu mod de calcul: o parte din contribuția fiecărui stat la bugetul UE s-ar stabili după deșeurile electrice necolectate, nu după venitul național brut (VNB). Privită doar așa, schimbarea pare neutră. Pe datele de azi, România are circa 1,6% din baza taxei și 2,0% din VNB-ul UE[3, 14], deci nota ei ar fi chiar cu aproximativ 79 mil. euro pe an mai mică decât pe cheia VNB.

Avantajul este însă fragil. El se sprijină pe rata de colectare de 64% raportată de România, față de o medie europeană de circa 40%, iar cifrele naționale de după 2021 nu au fost încă publicate de Eurostat. Pe cantitățile colectate din studiul Consiliului Concurenței, de 211.000 de tone în loc de 235.000, avantajul scade la circa 24 de milioane de euro[16]. Dacă un audit ar recunoaște doar 80% din colectarea raportată, România nu ar mai economisi bani, ci ar plăti cu circa 24 de milioane de euro mai mult decât pe cheia VNB.

În timp, avantajul dispare oricum, pentru că baza taxei urmează vânzările, iar acestea cresc mai repede decât colectarea. În scenariul mediu, România ar plăti prin taxă cu aproximativ 50 de milioane de euro pe an mai mult decât pe cheia VNB, atât în 2028, cât și în 2034, adică în jur de 355 de milioane în cei șapte ani ai bugetului. În scenariul pesimist, diferența ar ajunge la circa 274 de milioane de euro în 2034.

Cât ar plăti România în plus sau în minus față de cheia VNB (mil. euro pe an)	2028	2034
Scenariul optimist	−10	−129
Scenariul mediu	+50	+50
Scenariul pesimist	+113	+274

O valoare pozitivă înseamnă că România plătește mai mult prin taxă decât ar plăti pe cheia VNB pentru aceeași sumă totală. Am presupus că baza celorlalte state rămâne la nivelul ultimelor date și că ponderea României în economia UE rămâne cea din 2025; dacă economia României crește mai repede decât media UE, diferența se reduce. Scenariul optimist presupune vânzări constante și o colectare care urcă de la 65% la 75%, iar cel pesimist vânzări în creștere cu 4% pe an și o colectare de 55%.

Dincolo de sume, cele două contribuții nu se comportă la fel. Contribuția pe VNB se plătește din buget și nu apare în prețul niciunui produs. O contribuție calculată la kilogram va fi, foarte probabil, mutată în prețuri. Din acel moment nu mai este o cheie de calcul, ci o regulă nouă de formare a prețurilor:

Prețul ajunge să depindă de greutate, nu de valoare

Un kilogram de mașină de spălat ar fi taxat la fel ca un kilogram de telefon, deși primul costă în magazin în jur de 20 de lei, iar al doilea de sute de ori mai mult. Produsele grele și ieftine s-ar scumpi cu un sfert sau chiar mai mult, iar cele ușoare și scumpe aproape deloc. Greutatea ar deveni astfel un criteriu de preț, fără legătură cu valoarea produsului sau cu cât de greu este el de reciclat.

Același produs, taxe diferite în fiecare țară

Fiecare stat și-ar transfera în prețuri propria notă, iar aceasta depinde de cât vinde și cât colectează fiecare. Pe estimările noastre pentru 2028, o mașină de spălat de 65 kg ar purta circa 29 de euro de taxă în Bulgaria, 68 de euro în România și 119 euro în Germania, cu TVA. Produsul este același și se vinde pe aceeași piață unică, dar diferența creată de taxă ajunge la circa 90 de euro între două state membre. Asemenea diferențe încurajează cumpărăturile peste graniță și îi dezavantajează pe comercianții din statele cu nota mai mare. Ele pot denatura concurența pe piața internă.

Colectarea capătă un preț artificial

Fiecare kilogram colectat ar valora 2,25 euro în taxă evitată, de peste patru ori costul de azi al sistemului. Prețul serviciilor de colectare nu ar mai fi dat de cât costă efectiv transportul și tratarea deșeurilor, ci de cât economisește statul pentru fiecare kilogram raportat. Serviciile s-ar scumpi, iar odată cu ele și timbrul verde, pe care îl plătește tot cumpărătorul.

Peste taxă se aplică TVA, iar vânzătorii din afara sistemului nu o plătesc

Taxa intră în prețul de raft, deci și în baza de calcul a TVA, așa că fiecare euro de taxă îl costă pe cumpărătorul din România 1,21 euro. În același timp, vânzătorii din afara sistemului, în special platformele din afara UE, nu plătesc nici timbrul verde, nici taxa. Diferența de preț față de comerțul care respectă regulile ar crește, iar o parte din vânzări s-ar muta acolo unde nu se plătește nimic.

Rezultatul: circa 9% din contribuția României la bugetul UE ar depinde de câte frigidere se vând, iar o formulă gândită pentru bugetul UE ar ajunge să decidă prețuri în magazine.

Cine ar plăti în Uniunea Europeană

Aceeași formulă, aplicată celor mai recente date Eurostat pentru fiecare stat membru, dă o notă totală de circa 18,9 miliarde de euro pe an la nivelul Uniunii[3]. Doar patru state ating ținta de colectare de 65% (Bulgaria, Slovacia, Cehia și Letonia), iar toate patru ar plăti totuși. Cele mai mari sume ar reveni Germaniei, Italiei și Franței.

Stat membru	Rata de colectare	Nota anuală (mil. euro)	Diferența față de împărțirea după PIB (mil. euro)
Germania	29%	5.133	+609
Italia	29%	2.786	+523
Franța	51%	2.627	−360
Spania	35%	1.877	+189
Țările de Jos	32%	1.209	+40
Polonia	54%	1.177	+255
Ungaria	29%	439	+219
Grecia	28%	410	+161
Portugalia	28%	393	+85
România	64%	303	−79
Cehia	67%	215	−132
Bulgaria	83%	56	−61
UE-27	**40%**	**18.863**	0

Calcul pe ultimul an disponibil la Eurostat pentru fiecare stat (2021-2024); pentru România, date naționale din 2025. PIB-ul din 2025 aproximează cheia VNB[14]. O valoare pozitivă în ultima coloană înseamnă că statul ar plăti mai mult decât dacă aceeași sumă ar fi împărțită după mărimea economiei.

Pentru negocierea din Consiliu contează mai ales ultima coloană. Ea arată cât ar plăti fiecare stat în plus sau în minus față de situația în care aceeași sumă ar fi împărțită după mărimea economiei, așa cum se întâmplă astăzi cu contribuția pe VNB. Germania, Italia, Polonia, Ungaria, Spania și Grecia ar plăti mai mult, deci au un interes direct să se opună. România ar plăti deocamdată ceva mai puțin pe această cheie, dar, așa cum am arătat mai sus, avantajul este fragil și dispare complet în momentul în care taxa ajunge în prețuri. O poziție comună cu aceste state este realistă, iar unanimitatea cerută pentru adoptare îi dă greutate.

Două cincimi din baza taxei nu sunt deșeuri

Problema nu este doar a României. Dacă punem alături media vânzărilor și deșeurile efectiv generate în fiecare stat membru, pe datele WEEE Forum, circa 41% din baza taxei la nivelul Uniunii, adică aproximativ 5,9 milioane de tone pe an, reprezintă echipamente care nu au devenit încă deșeuri[17]. La 2,25 euro pe kilogram, asta înseamnă în jur de 13,2 miliarde de euro pe an care s-ar plăti chiar dacă fiecare stat ar colecta tot ce se aruncă. Ponderea este de 52% în Polonia, 49% în Țările de Jos, 48% în Ungaria și 47% în Germania, față de 30% în România. Statele cu cele mai mari note au, așadar, și cel mai puternic argument împotriva formulei.

Unde se află negocierea

În documentul de negociere al președinției irlandeze din 10 octombrie 2026, taxa figura încă între paranteze drepte, la 2 euro pe kilogram, semn că statele membre nu ajunseseră la un acord. Potrivit

președinției, resursa se bucura în septembrie de un sprijin larg, iar obiecțiile erau mai degrabă tehnice decât politice și priveau caracterul ei statistic și metodologia de calcul, adică tocmai punctele slabe arătate în acest document. La 21 noiembrie 2026, președintele Consiliului European a prezentat proiectul de concluzii pentru reuniunea liderilor din 26-27 noiembrie. Taxa apare acolo fără paranteze, la 2,25 euro pe kilogram, cu indexare anuală și fără perioadă de tranziție, deși pentru resursele bazate pe tutun și pe certificatele de emisii este prevăzută o introducere treptată[15]. Același text ar permite Consiliului să schimbe metoda de calcul al cantității necolectate după revizuirea Directivei privind deșeurile electrice, ceea ce lasă loc pentru înlocuirea metodei bazate pe vânzări, cerută în acest document. Fără o opoziție explicită, taxa are șanse reale să rămână în pachet.

Surse și ipoteze

Calculele aparțin autorilor și aplică formula din propunerea Comisiei pe datele oficiale disponibile la 21 noiembrie 2026.

Ipoteze

Scenariul mediu presupune vânzări în creștere cu 2% pe an din 2026, o rată de colectare de 60% în 2028, care urcă la 65% în 2034, o indexare a taxei de 2% pe an și un curs de 5,04 lei/euro. Am presupus că taxa este transferată integral în prețuri. Sumele plătite de consumatori includ TVA: 21% în România, 20% în Bulgaria și 19% în Germania. O gospodărie are 2,5 persoane. Greutățile produselor sunt valori tipice, iar prețul de 1.300 de lei al mașinii de spălat este un exemplu. Pentru comparația dintre state am aplicat Bulgariei și Germaniei aceeași ipoteză de vânzări, cu rata de colectare menținută la nivelul celor mai recente date Eurostat.

Pentru exporturi am presupus că taxa este transferată integral în prețuri în toate statele membre, că elasticitatea cererii este între -0,34 și -1[13] și că prețul de raft este dublul valorii unitare la export. Locurile de muncă scad proporțional cu vânzările, ceea ce reprezintă o limită superioară.

Surse

1. Propunerea de decizie privind resursele proprii, COM(2025) 574, art. 3 alin. (1) lit. (f): formula și cota inițială de 2 euro/kg
2. Curtea de Conturi Europeană, Avizul 04/2026: riscurile privind calitatea datelor
3. Eurostat, env_waseleeos: echipamente puse pe piață și deșeuri colectate în statele membre; România până în 2021
4. AFM, cantități de DEEE colectate și cantități de EEE introduse pe piața națională: deșeuri colectate în 2022-2025 și echipamente puse pe piață în 2024 și 2025
5. Ministerul Finanțelor, informații fiscale și bilanțuri: veniturile organizațiilor colective din situațiile lor financiare, 2021-2025; Ministerul Mediului: lista organizațiilor colective cu licență
6. Comisia Europeană, instrumentele de calcul al DEEE generate: deșeurile generate în România în 2024 (259.774 de tone) și panourile fotovoltaice puse pe piață
7. PwC Strategy& pentru Stichting OPEN, 2025: costurile sistemelor din șase state UE
8. Raportul privind bugetul pe 2026: contribuția României la bugetul UE, inclusiv resursa pe plastic
9. OUG 196/2005 privind Fondul pentru mediu
10. ANAF: estimarea privind coletele cu valoare sub 150 de euro sosite din afara UE în 2025, din datele transmise de Guvern și preluate de Newsweek România, 14 decembrie 2025

11. Eurostat Comext, DS-045409: exporturile României pe produse și țări partenere, 2025
12. Eurostat, statistici structurale de întreprindere (sbs_ovw_act): cifra de afaceri și personalul din fabricarea de aparate electrocasnice, 2024
13. Lawrence Berkeley National Laboratory, 2015: elasticitatea cererii pentru electrocasnice mari (-0,34)
14. Eurostat, nama_10_gdp: PIB-ul statelor membre în 2025, folosit ca aproximare pentru cheia VNB
15. Consiliul European, propunerea președintelui Costa privind cadrul financiar multianual, 21 noiembrie 2026: proiectul de concluzii pentru reuniunea din 26-27 noiembrie 2026 (15692/26), pct. 145, și tabelul cu cifrele principale (16196/26); Consiliul UE, documentul de negociere revizuit (13922/26), 10 octombrie 2026, pct. 137; nota președinției (12596/26), 4 septembrie 2026. Ponderea bugetului în VNB este calculată de autori, pornind de la propunerea Comisiei (1,26% din VNB)
16. Consiliul Concurenței, „Studiu privind structura și evoluția concurenței în sectorul gestionării deșeurilor de echipamente electrice și electronice", 30 septembrie 2026: echipamentele puse pe piață în 2022 și 2023 (figura 22) și costul sistemului comparat cu alte șase state (figurile 28 și 29)
17. WEEE Forum: media vânzărilor din cei trei ani anteriori și deșeurile generate, pe state membre (date primite în noiembrie 2026)
18. Comisia Europeană, Instrumentul de sprijin tehnic 2027: sprijin pentru îmbunătățirea calității statisticilor privind deșeurile electrice

IES EUROPE

2,25 euro pe kilogram: cine va plăti noua taxă europeană pe deșeurile electrice

de Christian Năsulea și Diana Năsulea

25 noiembrie 2026

© 2026 Institutul European pentru Studii Economice (IES-Europe)

Fotografie copertă: GoodPics - Adobe Stock

ies-europe.ro